
Czilczer Olga

LÉPCSŐBŐL A HOMÁLY

A kezdetben könnyen vett lépcső nem akar véget érni. Pedig tagjaim nem kis próbatétele a továbbjutás. Szerveim összműködése, egyenkénti újrhangolása a tét, feljutok-e. Hasonulásomnak a ritkább terekhez fokról fokra kell végbemennie, új és újabb lépcsősorok vesznek bizonytalan magasságokba.

J kidől mellőlem az egyik fordulónál. Csak menjek tovább, mondja, ő majd visszavár. Itt-ott mások is lemaradnak. Akik nem találnak talpalatnyi biztonságot, lépő lábukkal a levegőben vagy a korlátnak dőlve halálukat meghazudtoló pózban, húsuk, vérük bronzzá, márvánnyá kövülve felavatásukra várnak.

Idegen ajtón becsöngetek. Levélrésen valaki kiszól. Már megint egy másik postás? Ez itt nyitódik. A névtábla ismerős.

Megérkeztem volna? Lépcsőből a homály, a falak. Csápot növesztek, tapogatódzom. Ez a szívem, a tudóm. Óhajtok valamit? Dehogy. Bocsánat. Már itt sem vagyok.

SZOKOTT ÓRÁN

Szokott órán csöngetek hiába
csak nem tévesztettem el a lépcsőházat
a házat mögöttem a kerület a város
rajtam túl pár levél szaporázza míg te
maradék lombba burkolódzva
gubbasztasz tán
kétemeletnyi a még késsel átütött zöld
halott barátom
hihetném helyben jársz tőlem el
sietve menekülsz
viseltes cipőid a fa alól
kötetlen fűzőkkel iszkolnak
csaknem nesztelen
előttem futsz az avarral
reméljem visszafordít a szél
jobb belátásra bír
tényleg nem gondolod
illene ajtót nyitni

Lázár Bence András

TISZTES HALÁLLAL

Kezdődjön ezzel. Az élére fordított dobozzal egy költözés végén. Az üres napsütéssel. És végződjön ugyanígy: egy teli tállal a vacsora után. Az estével, ahogy két test közé szorul a csend.

Kezdődjön ezzel. Plakátokkal egy koszos falon, Fel nem címzett képeslapokkal. És végződjön ugyanígy: a befészkelte madarak kilakoltatásával.

Mert így van jól. És ami van, az van. Nem mozdul. Nem beszél. Nem tud, nem akar, csak hallgat. Kezdődjön így. Köszönés és búcsú nélkül.

Kezdődjön így. Anyával a konyhában. Apával egy lépcsőház visszhangjában. És végződjön ugyanígy. Gyerekekkel és unokákkal. Tisztes halállal.

*

Kezdődjön ezzel. A kidobott dobozokkal egy történet elején, egy szikrázó napsütéssel, színes plakátokkal egy frissen festett falon, feladott képeslapokkal. Anyával, ahogy megterít. Apával, ahogy a lépcsőház visszaveri a hátveregetését. És végződjön ugyanígy. Elmosott tányérok. Egy erős szorítással az álom elején. A madarak etetésével. Születéssel.

Mert így van jól. És ami van, az van. Köszönés és búcsú nélkül. Tisztes halállal.

EGÉSZEN ÉS EGYSZERŰEN

Hogy ne legyen ennyi elég,
és ne még sok is, hogy ne egészen
meg ne egyszerűen, hogy ne kevésbé
és ne célszerűen, hogy legyen
most ez az úristen vagy bármi más,
hogy legyen most ez például a messiás.

*

De hogy legyek egészen és egyszerűen,
hogy kevésbé és célszerűen,
hogy legyek egy friss és régi seb,
hogy legyek vérzés és hegszövet,
hogy egészen és egyszerűen:
legyek ott az a könnyű heg,
legyek az a seb és a gerinced.

*

Aztán meg lehetnék bármi más,
hogy például őszi este paplan helyett
az ágy is, hogy esetleg a férfi, aki
az életen csak úgy téged átvisz,
hogy lehetnék neked könnyű
seb a gerinceden, hogy lehetnék
ami múlik és ami indul, hogy egészen
és egyszerűen lehetnék neked:
nyári vihar eltűnőben.

*

De lehetnék akár, mint lámpafény
egy bál után, mint törött pohárvégen
a rúzs nyoma, mint utcazajban a nappalíknak
illata, mint egészen és egyszerűen:
öreg az óriás tölgy tövében.

*

És hogy ne legyen ennyi elég,
és ne még sok is, hogy legyen
ez most egészen és egyszerűen
legyen bármi más, legyen egészben
egy friss és régi seb, legyen egyszerűen:
maradandó hegszövet.